

Januar 2016
1. izdaja

Iztiš

LITERARNO GLASILO
OSNOVNE ŠOLE ŠTORE

Literarno glasilo Iskre so pripravili učenci Osnovne šole Štore.

Za pripravo, pisanje in zbiranje prispevkov in ustvarjanje likovnih izdelkov se iskreno zahvaljujemo vsem učencem, še posebno pa učiteljicam in ostalim delavcem Osnovne šole Štore, ki so priskočili na pomoč.

Uporabljene slike so avtorsko delo, nekatere pa so prevzete iz javnih spletnih strani, za katere se predvideva, da niso avtorsko zaščitene.

Revijo je oblikovala, uredila in pregledala Tonja Vrbovšek.

RAZRED

V našem razredu
je med nami vse v redu.
Imamo nekaj modrijanov
in nekaj praznoglavov.

Včasih smo zelo brihtni,
kar se v ocenah vidi,
kadar pa smo nagajivi,
hitro starši postanejo jezljivi.

Domov prinesemo opozorilo,
naslednji dan pa mora biti opravičilo.
Da nam je žal pa pokažemo tako,
da učiteljico poslušamo.

Naša učiteljica je tiha in prijazna
kot veterna sapica,
a če se razjezi,
postane kot tornado, ki drvi.

Zato učiteljico ubogamo,
pridno poslušamo in naloge pišemo.
Takrat nas ona pohvali
in nam zmeraj stoji ob strani.

Benjamin Kajtezović, 6. b

MAČKA TAČKA

Mačka Tačka rada spi
v svoji hišici.
Tam se lušno ima,
ker je tam doma.

Tam ima prijatelja,
ki se z njo igra.
Skupaj se zabavata:
»Hojladri, hojladra!«

Zala Zupan, Sara Romih, 4. a

Naš pogled

Oči so luč življenja.
Podnevi bedijo,
ponoči zaspijo,
ob smrti pa v temi bežijo.

Iskra v očeh,
žalo.st v solzah
ali pa prelepi smeh,
ki doživljam ga.

Prelepa pravljica,
ki skriva se v očeh,
je raznobarna mavrica,
ki razkriva vse, kar doživimo na naših poteh.

Njen prelep pogled,
vsako jutro me zbudi in
kot nežen žarek sonca
pogleda me v oči.

Žak Ošlak, 6. b

Oči so lahko
modre ali zelene,
mačke imajo
tudi rumene.

Poznamo rjave,
so tudi zvezdave,
lahko se smeji
ali žalostijo.

Včasih so oči rdeče
zaradi smeha ali nesreče.
Če ne vidijo dobro, dobijo očala
in pogled na svet je zopet šala.

Ko jih zapremo,
začnejo se sanje,
ki se končajo,
ko sonce posije nanje.

Nik Urukalo, 6. b

Očesa so kot nebesa,
kot zvezda svetleča,
kot plamen žareči in
za nas velik korak k sreči.

Včasih so kot reka,
ki teče ob robovih brega,
a po naših licih teče solza,
če nas kaj zbega.

V njih vidimo iskro življenja,
ki nam kažejo pot do veselja,
otrokom pa pot do staršev
in do njihovega objema.

Brez njih je nekaj ljudi,
kar jim daje veliko skrbi,
zato je njihovo sporočilo,
da jih pazimo in da za njih dobro
skrbimo.

Benjamin Kajtezovič, 6. b

Izdelal sem hladilno torbo

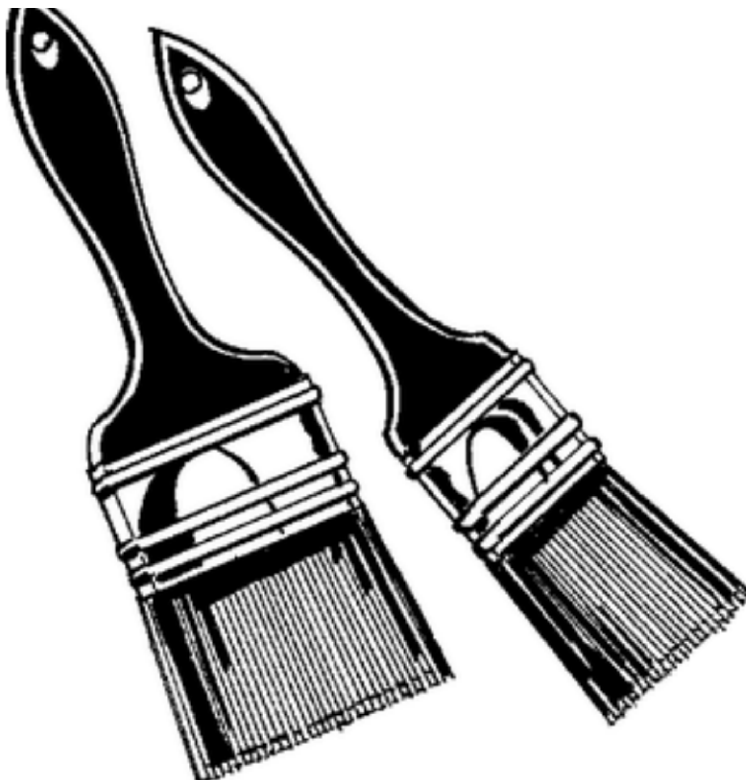
Pri uri naravoslovja in tehnike sem povsem samostojno izdelal izolirno škatlico – mini hladilno torbo.

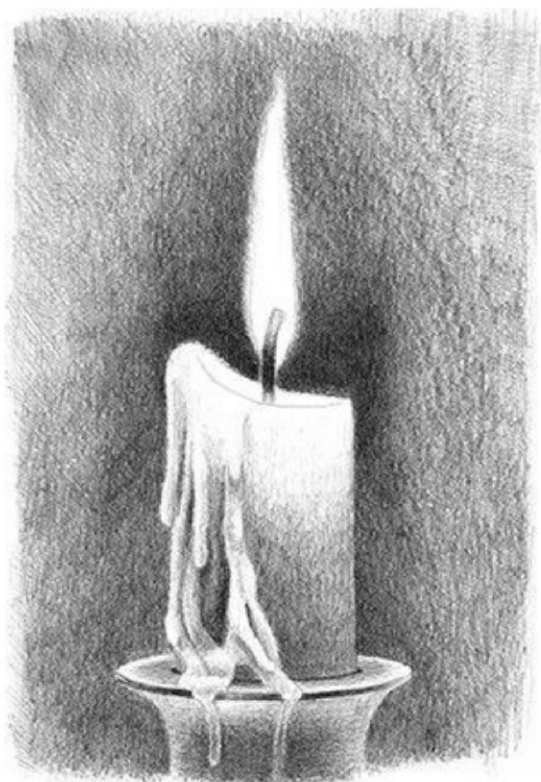
Na začetku smo morali na stiropor narisati natančne mere po načrtu. Kar dvakrat sem se zmotil, v tretje pa sem se zelo potrudil. Nato sem na stiropornem strojčku izrezal narisane dele.

Po načrtu sem začel z risanjem sestavnih delov škatlice. To je bilo precej naporno, ker je delo zahtevalo natančnost. Še težje pa je bilo rezanje in lepljenje sestavnih delov. Ko sem že vse dele zlepil skupaj, sem ugotovil, da je pokrov premajhen. Moral sem ga popraviti. Uspelo mi je! Zdaj me je čakala le še poslikava škatlice. Pobarval sem jo z modro, nato sem narisal še detajle. V škatlico sem položil še stiropor.

Svoj izdelek sem lahko odnesel domov. Kljub temu, da sem zanj dobil oceno štiri, sem vedel, da sem se pri izdelovanju zelo potrudil in se ob tem tudi zabaval.

Alen Hodžić, 5. B

Bolečina v srcu

Bilo je poleti. Imeli smo kosilo. Nenadoma je zazvonil telefon.

Ker smo bili pri jedi, se očka ni oglasil. Čez nekaj minut je zopet zazvonilo. Malo nas je zaskrbelo, zato se je očka oglasil. Zaslišal je vzdihovanje in napetost moje babice Angele. Novice ni želel deliti z nami. Stekel je k babici. Na tleh je zagledal povsem bledega dedka. Takoj je poklical rešilca. V trenutku nas je vse zajel strah. Pradedka Albina so naložili v rešilca in ga odpeljali v bolnišnico. Zvok siren je odmeval še nekaj časa.

Zraven je šel le očka, ostali pa smo se s solzami v očeh odpravili domov. Ves dan smo upali, da bodo sporočili veselo novico, a žal ni bilo tako. Dedku ni bilo več pomoči.

Čez nekaj dni je bil pogreb. Midva z bratom sva ostala doma, ker sva bila še premajhna. Bilo naju je strah.

Vsi smo ga imeli radi. Še vedno nam je težko. Upam, da se bom sprijaznila z njegovo smrtjo in s tem, da bo z mano le še v mojem srcu.

Hana Resnik, 5. b

POTOVANJE

Hura, počitnice so se začele,
kovčke že pakiramo,
vse naložimo v avto,
se na pot odpravimo.

V Italiji, v Pisi
je poševni stolp doma,
kjer Galileo Galilei
prosti pad spozna.

Leonardo je umetnik
v Firencah najbolj znan,
tam bohota se palača Duomo,
res lepo je pisana.

Potem na vrsti je Hrvaška,
rada plavam sem in tja,
ker se približuje šola,
smo že vsi do

Maša Sivka, 5. a

POČITNICE

So počitnice minile,
v mislih vračajo spomine.
Brezskrbnosti užitka,
mnogo igre in počitka.

Domače travnato igrišče,
kup prijateljev in smeh,
nogometna gola, žoga,
odslovili so šolske knjige,
zvezke in skrbi.

Morski val utišal šolsko je zvonjenje,
sončni žarki obarvali šolsko so sivino.

Tu je Žan in tu je Eva,
prideta še Jan in Urban,
pa odličen je vsakdan.

Rožle Mulej, 5. a

POČITNICE

Ko se šola je končala,
šolsko torbo v kot sem dala,
pozabila sem na zvezke
in vse težke matematične teste.

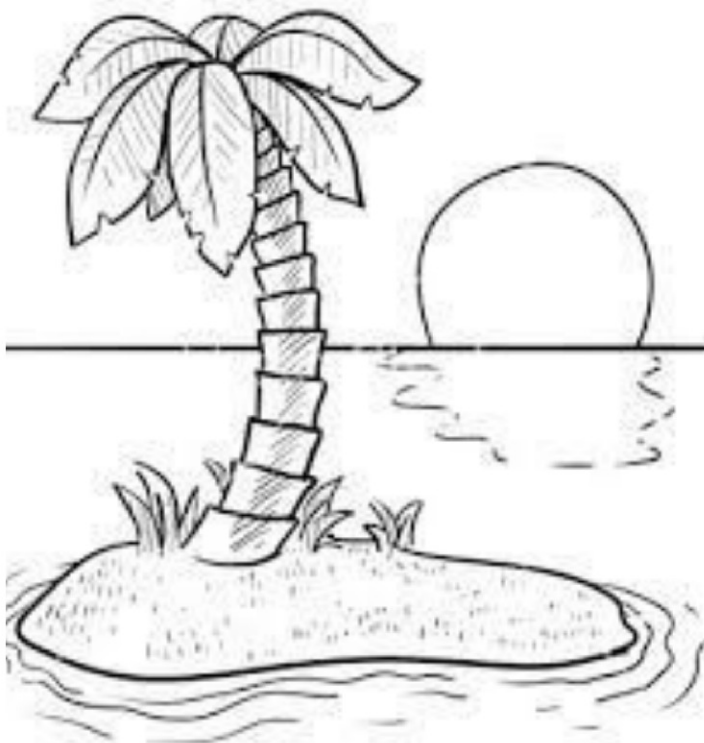
Proti morju smo se zapodili,
se novim dogodivščinam prepustili,
Dalmacija bila je naša destinacija,
kjer se začela je rekreacija.

Voda bila je čista kot kristal,
iz nje se svetil je atijev tribal,
potapljali smo se kar preveč,
nobena najdba ni bila odveč.

Čisto nizko so letala letala,
da močno se tresla je obala,
obkrožali so nas palme in otočki,
lepo je bilo, počutili smo se kot otročki.

Zopet zazvonil je šolski zvonec,
naznanil je počitnic konec,
vsi veseli na avtobus hitimo,
da prve šolske ure ne zamudimo.

Taja Lipošek, 5. a

WONDERLAND

Light. I see light. I hear leaves rustling in the mellow breeze and waves crashing on an empty beach. I feel soft grass underneath my hands and arms, making me feel safe and secure. I breathe in the late summer air, which smells like hay, freshly cut grass, salt and feels warm and comforting against my bare skin. Shadows dance across my closed eyelids, and I wish I could stay here forever. But alas, I open my eyes to reveal stars, scattered across a dusking sky. It is wonderful, the way the sun colours the sky in vivid shades of pink and orange before it disappears behind the horizon. I turn my head to view the sunset and I'm shocked to see a silhouetted figure laying on their side next to me. It's a boy. His hair is disheveled, and he is staring at me, though I cannot see anything but the shape of him. I squint into his face as the scenery gets continuously brighter and brighter – until all I can see is white. The last thing I hear is someone whispering in my ear something I can't make out.

Darkness. All I see is darkness. A yellow light bursts out, but still I don't open my eyes. I am afraid. Afraid of what is going to happen if I move. A sudden scream erupts out of nowhere, followed by another and another. Soon, the screeches and shouts of pain and agony fill the air, accompanied by the sounds of crackling fire and explosions. A fearful shiver hits every part of my spine, raising goosebumps on my arm. My heart aches for these people. The smell hits me like a pang. Smoke, ashes and burning flesh. It is a gut-wrenching combination that speaks of mass murder and destruction. I can't take it any longer. I have to open my eyes. In a moment I realize that I have made a mistake. I am standing in a meadow, watching ashes rain down on people, running away from the burning ruins of their precious village. Their home. A bonfire is burning a good distance away to my right and a tall cloaked figure is standing in front of it. It is only a silhouette, yet it seems strangely familiar. I open my mouth to scream, but no sound escapes my stinging, smoke-filled lungs. The creature lunges toward me. The last thing I see are shining yellow eyes, similar to a cat's.

I bolt straight up, gasping and reaching for my throat. It was just a dream.

Just a dream.

Nastja Turnšek, 8. b

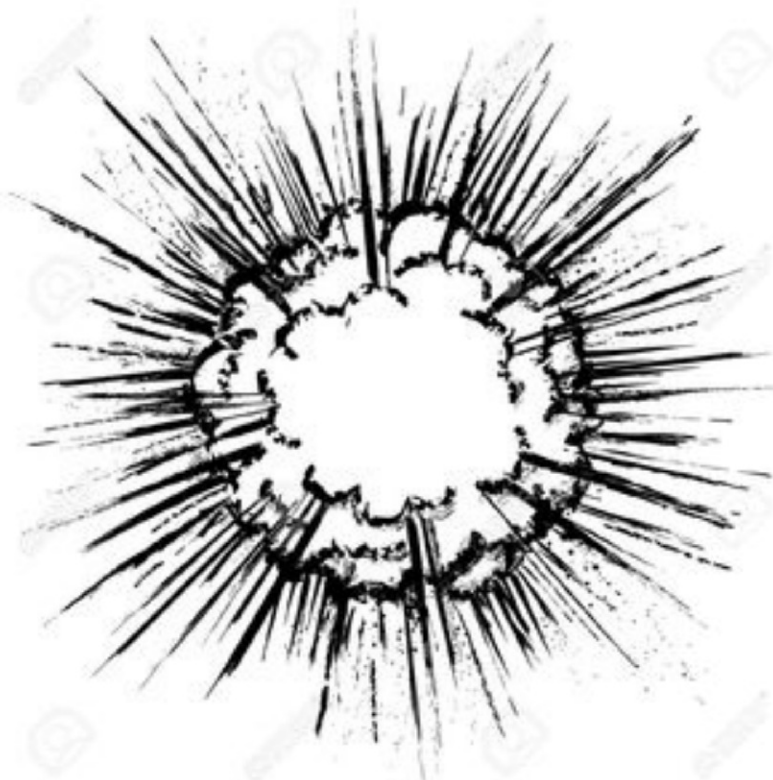
The Future of the World

I have a very morbid prediction for the future.

I think that there will be many more wars and diseases in the following years. There will be more trash littering the streets and there will be only two kinds of people: the rich and the homeless. Jobs will be harder to get, as well as food and water. There will be more terrorists and refugees, and Human Rights will be ignored completely. Technology and science will go too far, and at least forty per cent of the world's population will suffer because of it. Life expectancy won't be seventy years anymore. People will live for half as much; if they're lucky, that is. However, we will discover other planets and galaxies, but we won't be able to get there due to distance and the lack of money. Schools will be available only for spoiled rich kids who'll make many poor life choices, while the homeless will spend their time helping others in need. The ones who'll have the least will give the most. That will be the only bright side to humanity – their compassion.

Yes, it will be miserable, at least in my opinion. However, things could be different, but only if we finally take things into our own hands and change the path of the world.

Nastja Turnšek, 8. b

SNEG

V naše kraje zima je prišla, natrosila nekaj
nam snega.
Otroci na hrib smo se zapodili, da njene čare
bi užili.

Sneži, sneži, sneži kot v pravljici,
naredila bom snežaka, ledenega junaka.
Hitro, hitro, hitro, hitro na sani, zima bela me
lovi.
Vse je ledeno belo, na sneg grem zdaj veselo.

Oblekla si bom rokavice in tople pletene
nogavice.
Pada, pada sneg močno, zato vesela sem
zelo.

Živali v svoje brloge so se skrile,
tam si tople posteljice naredile,
Počakale bodo na pomlad,
ko zunaj končno mine hlad.

Taja Lipošek, 5. a

ZIMSKA

Enkrat suha, enkrat bela, zima si vesela.
Prišel je tvoj čas, da popelješ nas v zimski čas.
Najprej mrzla si, da kape in šale vzamemo vsi.

Toplo se oblečemo, sanke nabrusimo.
Kar naenkrat se stemni, zjutraj sneg nas
prebudi.

To je radost vseh otrok, ki podimo se okrog,
sanke nam drvijo, lica pa žarijo.

Maja Žavski, 5. a

SPOMINI

Na podstrešju so zakladi,
ki se skrivajo radi.
Vnuk, ki vedno priden je, se tja odpravil je,
da s skrivnostmi bi opravil.

Vrata so mu pokazala pot,
da je videl ta čudesa
in polno zanimivih lepot -
- a nekaj ga je pritegnilo.

Videl je plišasto račko,
poleg nje pa zlato značko.
Ogledal si je to čudo odkrito
in imel jo je vedno s sabo v platno zavito.

Ponavadi je imel v šoli nesrečo,
a zdaj pa nenavadno srečo.
Vsak dan se je vračal v zakladnico spominov
in v življenju je imel veliko veselja zlatnikov.

Vsi raziskovalci zgodovine
so imeli celo življenje
polno raziskovalne vrline
in ta naš vnuk je imel njihove korenine.

Žiga Vodišek, 6. b

Drevo (risanje z ogljem)
Maja Žavski, 5. a

HAMLET, DANSKI KRALJEVIC

PRIPOVEDUJE

(prvoosebna pripoved)

Smrt – zahrbtna, neizbežna sila, ki preži na nas na vsakem koraku. Ponosno, z dvignjeno glavo čepi v kotu in s svojim ostrim očesom spremlja vsak naš korak, z žezlom, s simbolom svoje moči v eni in s knjigo, ki nam priča o tem, kako bistra in modra je, v drugi roki. Je sodnica vseh naših dejanj in prikazen, ki nikoli ne spi. Ta strah vseh živih bitij ne pozna usmiljenja. Kot nabrušena sekira, ki visi na razpadajoči se vrvi.

Ta nit življenja je na žalost popustila in ostra sekira je stekla skozi mojega očeta s takšno lahkoto in zahrbtnostjo kot steče vroči nož skozi maslo. Neopisljiva bolečina, strah, maščevanje in zaskrbljenost so stekle po mojih žilah kot najbolj razburkana reka, deroča se skozi mirne vasice. Ta neusmiljena voda je s seboj odnesla veselje, radost, smeh in prelepe spomine.

Nepravični dogodek je v moje življenje prinesel žalost, sovraštvo, maščevanje ter novega očeta. Nisem ga maral. Grd človek, ki ni poznal veselja in smeha, je vdrl v moje življenje. Bil sem besen, vendar bolj na mamo kakor nanj, ki ga je vzela za svojega. Kraljica se je nekega sramotnega dne z njim tudi poročila. Kruti stric je postal oče.

Po gradu so krožile govorice o čudnem dogodku, ki se je dan za dnem ponavljal stražarjem. »Točno opolnoči se je prikazal!« so neustrašni vojščaki trobili po gradu. »Oče, kaj te je zbudilo z mirnega počitka?« sem se vprašal. Čeprav je radovednost že zdavnaj odplula z obal mojega razuma, sem se vseeno odločil priti stvari do dna.

Tako sem se nekega večera s svojima dragima prijateljema odpravil pred grad. Čakali smo uro, da bi odbila polnoč in – glej ga! Nepričakovano se je prikazal duh, za katerega nisem bil najbolj prepričan, ali je res kralj. Odpeljal me je na samo in zaupal skrivnost, ki me je že lep čas vznemirjala. »Nehvaležni brat me je zastrupil, sin. Maščuj se in očisti moje ime tega prevaranta, vendar ne pozabi, naj se mama ne poškoduje.« Izginil je.

»Morda sklepam prehitro, saj bi se znalo zgoditi, da je bil tisti duh sam hudič, ki se želi ob sebi tega izdajalca,« sem pomislil nekega dne in sklenil, da priredim mami in njenemu možu preizkušnjo.

Zbralo se je nekaj najboljših igralcev in igralk daleč naokoli. Kot je bilo načrtovano, so zaigrali tragedijo, ki je bila nalašč podobna situaciji, za katero sem sklepal, da se je zgodila tistega temnega dne, ko je preminil moj oče. Zaljubljenca je tako pekla vest, da sta prekinila igro in nemudoma planila iz dvorane. Igralci so se ustavili, vse v dvorani je bilo tiho, v moji glavi pa se je roval načrt, ki bo pravično maščeval svojega očeta.

Nesrečna žena me je zvelkla v svojo sobano in začel se je prepir, ki je vodil v pogubo. Prepirala sva se tako vneto, da sem storil usodno napako. V ključnem trenutku sem za zaveso opazil postavo, ki je prisluškovala. Pomislil sem na izdajalskega strica, kri mi je zavrela v žilah in postavo sem silovito zabodel z mečem.

Vendar pod krvavi meč ni padel krivični kralj, ampak njegov svetovalec in oče moje zaročenke, ki sem jo globoko v srcu ljubil. Postal sem morilec, zaradi česar so me je izgnali v Anglijo, kjer me je po Klavdijevi, morilčevi zaslugi čakala gotova smrt. Spretno sem se ji izognil ter vanjo poslal stražarja, ki sta si to zaslužila.

Prispel sem na obalo Danske in v oči so mi stekle solze. Moja predraga zaročenka je bleda ležala v večnem počivališču obsutim z rožami. Jaz sem povzročil njeno trpljenje in teža njene smrti je visela nad mano. Vedel sem, da sem jaz kriminalec, ki je povzročil vse to in nisem bil edini, ki se je tega zavedal. Njen brat je sunkovito skočil name in me začel daviti. Vedel sem, da sem si to zaslužil in le čakal, da naju žalujoči spravijo narazen.

Ne dolgo po tem dogodku, sem dobil nepričakovano in malce sumljivo povabilo na prijateljski dvoboj v mečevanju. Vabil me je sam Laertes, brat pokojne. Oba sva obvladala to veščino in tega sem se zavedal prav tako kot naše ljudstvo. Povabilo sem prijazno sprejel, vendar nisem pričakoval izdajalstva, ki je sledilo. Zrla sva si iz oči v oči, v katerih sem opazil več kot trohico maščevanja. Zaupal sem mu, da igra pošteno in začela sva z dvobojem. Padale so stave in iz nenadoma sem padel na tla. Rezilo meča je predrlo oklep, kar se ne bi smelo zgoditi zaradi njegove toposti. Čutil sem kako nabrušeno orožje prodira vame. »Tako nemorem končati,« sem pomislil in zabodel Laertesa nazaj. Ves omagan se je zgrudil na tla in prosil odpuščanja. Zaupal mi je, da mu je kralj Klavdij naročil, naj nabrusi meč ter ga zastrupi. »Umrl boš v roku pol ure, odpusti mi,« je dejal. To so bile njegove poslednje besede.

Zmanjkovalo mi je časa. Zbral sem zadnje moči in se zavihtel na noge. Brez premisleka sem zagrabil zastrupljen meč in zabodel kralja. Ljudstvo je bilo na nogah, niso mogli verjeti svojim očem. »Ali je resnično, kar se je pravkar zgodilo?« je donelo po mojih ušesih.

Ne bojim se umreti, kajti vem, da sem očistil očetovo ime. Zavedam se, da bom umrl z ohranjeno častjo in brez strahu, da bo Danski vladal tako prevarantski kralj, kot je bil Klavdij.

UMAZANCI

Umazanci se čistila in čistih rjuh bojijo,
cel dan in noč raje v blatu živijo.
Dihurji in pujski zelo jim dišijo,
čiste stvari pa zelo smrdijo.
Sesanja in pranja se bojijo,
zato umazane cunje ob pralnem stroju vsak dan ležijo.
Umazanci se bacilom in virusom nič ne uprejo,
saj vedo, da zaradi blata še ne umrejo.

Naja, Samantha, Lana, 3. A

Dobila sem bratranca

Pred 5 leti smo se na naslovu Lopata 3.a vsi zbrali in polni navdušenja čakali, da bo prišla ura, ko se bomo lahko odpravili v bolnišnico obiskat teto Aljo in tisto malo otroško štručko, ki je prijokala na svet.

Vsi člani družine smo se spraševali, kdaj bo prišel tisti veličastni trenutek, ko bomo prvič zagledali majcenega dojenčka. Naposled smo se s tremi avti odpeljali do bolnišnice. Med potjo nas je malo pozibavalo, ker smo prepevali vesele pesmi in glasno vriskali. Ko smo prispeli do bolnišnice, smo vsi z pogrizenimi nohti odtavali do sobe, kjer je v majhni modri posteljici ležal naš super dojenček po imenu Nik. Vsi smo si ga ogledovali in prisluhnili njegovemu prvemu smehu in joku, s katerim je sporočal, da je pravi mali lakotnik.

Kmalu smo morali domov. Takoj ko smo prispeli, smo s skupnimi močmi začeli izdelovati napis DOBRODŠLA DOMA ALJA IN NIK. Po nekaj dneh, ki so se kar vlekli, pa so se končno v pripeljali. Na zadnjem sedežu je sedel tudi Nik.

Ko je preteklo nekaj mesecev, se je Nik že kar ojunačil in kdaj pa kdaj tudi koga pocukal za lase. In seveda poskrbel je tudi za neugodne mokre noči.

Hana Resnik, 5. B

MORDA TUDI ...

Morda tudi psički,
plešejo s strički.
Z uhlji migljajo
in radi se igrajo.

Skačejo, norijo in grizejo.
Ko pa kaj ušpičijo,
pa hitro pod mizo
se skrijejo.

Denis Salkić, 4. a

Dobil sem psa

Pri petih letih je bila moja največja želja, da bi imel živalskega prijatelja. Moja sestra je za to željo vedela. Neko soboto popoldne je vstopila v mojo sobo in v naročju držala majhno kosmato kepo, ki me je milo pogledala. Dobil sem psa.

Ko sem ga prijel v roke, me je takoj vzljubil. Začela sva se igrati in naučil sem ga, kako naj sede. Igrala sva se zelo dolgo in dal sem mu nekaj novih igračk, ki so mu bile všeč.

Kar naenkrat je začel cviliti in praskati po vratih. Čudil sem se in čudil, a nisem bil kos uganki. Čez čas pa sem se spomnil, da bi ga lahko peljal na sprehod. Odprl sem vrata, stekel do vhoda, se obul in odšla sva na sprehod. Popeljal sem ga po celih Kompolah. Ves čas je ovohaval in se polulal na vsakem vogalu. Domov sva prišla okrog pete ure. Mama je bila že vsa v skrbeh, kje sva.

Takrat pa mi je v glavo šinila zelo dobra misel. Očka sem prosil, da bi Timiju skupaj izdelala hiško. Očka je bil za to in takoj sva izdelala načrt. Hotel sem poiskati sestro, a je ni bilo nikjer. Odpravil sem se k očku in začela sva z izdelavo. Čez eno uro je bila hiška narejena. Poklical sem Timija in hiško je takoj vzljubil. Ko se je vanjo ulegel, sem mu dal še druge igrače. Igrala sva se dolgo, potem pa sem moral spat.

Ta dan je bil poln presenečenj. Danes je moj mali psiček star že 5 let in je še vedno igriv.

Marcel Kroflič, 5. B

Portret (risanje z ogljem)
Maša Sivka, 5. a